

VENLA PYSTYNEN
NOORA SOFIA

LAHKO-
JOHTAJAN
MORSIAN

W S O Y

**VENLA PYSTYNEN
NOORA SOFIA**

**LAHKO-
JOHTAJAN
MORSIAN**

Teoksen kirjoittamista ovat tukeneet WSOY:n kirjallisuussäätiö,
Suomen Tietokirjailijat ry ja Otavan kirjasäätiö.

© Tekijät ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-51166-4
Ensimmäinen painos
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa,
en pelkäisi mitään pahaa,
sillä sinä olet minun kanssani.*

PSALMI 23:4

Sisällys

<i>Prologi</i>	9
Luku 1: Ehkä sittenkin olen ihminen.....	12
Luku 2: Elämälläni ei ollut mitään väliä.....	16
Luku 3: Jumalan suuri mies	25
Luku 4: Ajelehdin vailla suuntaa.....	31
Luku 5: Usko on tärkeämpää kuin oma tahto	34
Luku 6: Hän sai minut tuntemaan itseni tärkeäksi ja nähdyksi	39
Luku 7: Kelpasin Valiojoukkoon.....	47
Luku 8: Hävitin kaiken, mikä muistuttaa entisestä elämästäni	51
Luku 9: Lasketteleminen ei ole Jumalan tahto	55
Luku 10: Veikkoa väitetään narsistiksi ja psykopaatiksi.....	59
<i>Veikko tuo valoa pimeyteen</i>	70
Luku 11: Nöyrät perivät Jumalan valtakunnan.....	77
Luku 12: Elämässäni ei ollut enää muuta pysyvää kuin Veikon auto	88
Luku 13: Seksipenkki	98
<i>Aluksi Veikon kanssa kaikki oli ihanaa</i>	106
Luku 14: Itkin itseni uneen kylmässä vaunussa	110
Luku 15: Haluan, että tulet vaimoksi pojalleni.....	118
<i>Teidät on aivopesty</i>	127
Luku 16: Salaisuus erotti minut muista	129
Luku 17: Veikko käski meidät valvomaan toisiamme	133
Luku 18: Elämäni surullisin päivä.....	139
Luku 19: Olen pelkkää roskaa	144
Luku 20: Olga näki sydämessäni tahroja	150
Luku 21: Jos lähdet, se on saatanan voitto	154
<i>Noora on kuningatar</i>	161
Luku 22: Vihasin kaikkea, mikä minussa oli naisellista	165
Luku 23: Miksei Niklas pelasta minua isältään?	173
Luku 24: Makasin tytön, vaikka se vastusteli	175
Luku 25: Loppuuko tuska, jos viillän ranteeni auki.....	180

Luku 26: Karkasin pois leiristä ja Jumalan tahdosta.....	183
Luku 27: Sinä olet syntyjäsi huora	186
Luku 28: Rukoillen eroon hankalista ajatuksista	192
Luku 29: Olet minun, oletpa missä tahansa	197
Luku 30: Yritin muuttaa pahan hyväksi	201
Luku 31: Evankeliumin työ leviää uusiin maihin.....	206
Luku 32: Olet vaimoni Jumalan edessä	210
Luku 33: Elämäni onnellisin päivä	214
Luku 34: Liina haluaa kuristaa minut.....	223
<i>Leirityö oli kutsumus, mutta siitä tuli orjuutta</i>	<i>228</i>
Luku 35: Kristuskoti on lahko.....	232
Luku 36: Hulluus on yhden risahduksen päässä	235
<i>Meitä on huijattu</i>	<i>240</i>
Luku 37: Silmiä avaava ystävyys	243
Luku 38: Elämäni on ollut tiedotonta unta	253
<i>Iskä ei ole ollut Nooraa kohtaan hyvä</i>	<i>259</i>
Luku 39: En halua olla enää Noora.....	260
Luku 40: Opettelin kuuntelemaan tarpeitani.....	267
Luku 41: Ikävöin leirille	274
Luku 42: Tunsin varovaista onnea	277
Luku 43: Terapiaa ja pakkoajatuksia.....	284
Luku 44: Olen ollut naiivi	294
Luku 45: Tahdon olla ihminen, en osa mielipuolta	299
Luku 46: Poliisi ei tunnista ihmiskauppaa	307
Luku 47: En ole höynäytetty hölmö, vaan vakavan rikoksen uhri.....	311
Luku 48: Minä oon selvinny kaikesta läpi <3<3<3	320
Luku 49: Toivotan Veikolle siunausta.....	325
<i>Epilogi</i>	<i>333</i>
<i>Kiitokset</i>	<i>335</i>
<i>Apua ja vertaistukea.....</i>	<i>336</i>

Prologi

KERRON TÄSSÄ kirjassa manipuloinnista, hengellisestä ja seksuaalisesta väkivallasta sekä ihmiskaupasta, jonka uhriksi jouduin eräässä uskonyhteisössä Suomessa. Käytän siitä nimeä Kristuskoti, sillä yhteisön oikeaa nimeä ei voi kertoa siinä mukana olleiden ihmisten henkilöllisyyden suojelemiseksi.

Kerron kokemuksistani lahkojohtajan morsiamena niin kuin sen muistan. Ihmisten oikeat nimet on muutettu heidän anonymiteettinsä tähden, samoin joitakin yksityiskohtia ja paikkoja.

Olen ajoittanut tapahtumia päiväkirjojeni ja kokousviikkojeni avulla. Niihin olen kirjoittanut säännöllisesti, monina vuosina joka päivä.

Olen käyttänyt muistini tukena myös valokuvia, poliisikuvusteluja, lääkärinlausuntoja, sähköposti- ja Messenger-viestejä, kirjeitä, terapeuttieni muistiinpanoja sekä tallenteita kokouksista ja saarnahetkistä.

Kerron tarinani, sillä haluan, että uhrit eivät jää yksin. Toivon, että kukaan ei riistä vaikeiden kokemustensa takia henkeään, niin kuin minä olin lähellä tehdä.

Olen itse saanut apua lukemalla muiden uhrien kertomuksia. He ovat sanoittaneet tunteita, joille minulla ei ole ollut vielä sanoja. Siksi halusin julkaista tämän kirjan. Tueksi heille, jotka käyvät läpi jotain samankaltaista. Varoitusmerkiksi, jotta hengellisissä yhteisöissä tunnistettaisiin hyväntekijöinä

esiintyvät pahantekijät. Auttajille, jotta he ymmärtäisivät uhrien kokemusta.

Kerron tarinani nykyisestä ymmärryksestäni käsin, 10 vuotta terapiassa käyneenä, myöhään itsenäistyneenä, mutta vapaana ihmisenä.

**

Vuosien ajan hyväksikäyttö ja hengellinen väkivalta olivat pääsääntöisesti pelkkää sumua, josta en saanut otetta. Se oli pimeää, jonka läpi en nähnyt.

Senkin jälkeen kun pääsin pakenemaan Kristuskodista, sanoja ei ollut. Oli vain häpeä ja itsesyytökset.

Pikkuhiljaa terapia auttoi minua käsittelemään tapahtunutta, ja kun aloimme tehdä tätä kirjaa, loputkin palaset loksahdivat paikoilleen.

Tajusin, kuinka hyväksikäyttäjäni sai luotua hengellisillä puheillaan vääristyneen todellisuuden, johon uskoin. Se oli kuin peilitalo, jossa paha muuttui hyväksi ja hyväksikäyttäjän tahto minun tahdokseni.

Tajusin, kuinka hän oli valmistellut hyväksikäyttöni aloittamista, testannut rajojani, peruuttanut, mennyt taas pikkuhiljaa pidemmälle. Vuosien etäisyydellä se on helppo nähdä, mutta tapahtumien keskellä sen huomaaminen oli vaikeaa.

Nyt kirja on valmis, ja olen astunut lopullisesti pois peilitalosta. Nyt peilit eivät enää vääristä, ja tiedän, mikä on totta.

**

Sekin on totta, että Kristuskodissa oli myös paljon hyvää. Elimme voimakkaassa hengellisessä herätyksessä, jollaista en ole koskaan myöhemmin kokenut. Satoja ihmisiä tuli uskoon, kävi kasteella ja liittyi seurakuntiin.

Tässä kirjassa keskitytään kuitenkin siihen, mitä Kristus-kodissa ei olisi saanut tapahtua.

Kerron omista kokemuksistani, mutta kirjaan on haastateltu myös muita Kristuskodissa mukana olleita henkilöitä ja läheisiä. Tapahtumien kulkua on pyritty tarkistamaan monista eri lähteistä.

**

Kun elin hyväksikäyttäjänä luomassa todellisuudessa, ensin en ymmärtänyt mitä tapahtui. Sitten en uskaltanut ymmärtää.

Vielä tätä kirjaa tehdessäkin minun on ollut välillä vaikea sisäistää, että näin on todella käynyt. Että minä olen uhri, ja kaikki tehtiin minulle tahallaan.

Tämä kirja ja nämä sanat ovat todistus kaikesta kokemastani myös itselleni.

Olen kulkenut varjoissa, mutta nyt on valkeuden aika.

Siunausta,
Noora Sofia

Luku 1

Ehkä sittenkin olen ihminen

Joulukuu oli merenrantakaupungissa harmaa, alakuloinen ja märkä. Myynnissä olevat joulukuuset nojasivat telineitä vasten, mutta asiakkaita kävi vain harvakseltaan. Kävelin hermostuneena tyhjällä parkkipaikalla edestakaisin, kalsea kosteus tunki takkini alle.

Olin seissyt 11 päivää aamusta iltaan pihalla myymässä kuusia ja nukkunut asuntoautossa. Olin väsynyt ja likainen ja minulla oli vessahätä, mutta en halunnut lähteä viereisen ruokakaupan yläkertaan vessaan. Sinne päästäkseen piti kulkea jouluostoksilla olevien ihmisten ohi, ja he pelottivat minua.

Veikko oli opettanut, että vääräuskoiset elivät pimeydessä. Minun oli varottava heitä, tai he voisivat houkutella minut mukaansa. Silloin en pelastuisi ja pääsisi taivaaseen.

Lopulta vessahätä pakotti minut liikkeelle. Kävelin kirkkaasti valaistuun kauppaan, jossa soivat joululaulut. Välttelin ihmisten katseita ja livahdin nopeasti yläkertaan. Kun sain suljettua oven perässäni, olin helpottunut.

Lavuaarin yllä oli peili. Veikko oli kieltänyt minua peilaa-
masta itseäni, etten ylpistyisi. Hänen mukaansa hyvä usko-
vainen kielsi itsensä ja tarpeensa.

»Varo ylpeyttä, nöyryytä sydämesi päivittäin», hän oli opet-
tanut ja sanonut suojelevansa minua turhamaisuudelta.

Nyt kuitenkin uhmasin Veikkoa ja katsoin itseäni. Näin arat silmät. Näin kalpean ihon. Näin isältä perityn nenän ja äidin huulet.

En tunnistanut peilistä katsovaa naista. Minua ei ollut vuosiin ollut olemassa.

Mutta ikävä oli, kauhea ikävä.

Kaipasin vanhempiani ja sisaruksiani, vaikka Veikon mukaan he olivat hengellisesti kuolleita.

Olin luopunut entisestä elämästäni 18-vuotiaana Jumalan palvelemisen tähden. Nyt olin 29-vuotias, ja antanut Kristus-kodille koko aikuiselämäni. Veikon mukaan olin leirityöhön antautunut Kristuksen orja.

Tosiasiassa taisin olla Veikon orja, ajattelin, vaikka tiesin, että häntä oli kiellettyä kritisoida. Se oli sielunvihollisen kuis-kuttelua, Veikko oli opettanut, joten yritin työntää epäpuhtaat ajatukset pois mielestäni.

En viipynyt kauaa, sillä minulla oli kiire takaisin myyntipaikalle.

Kuusista saatavat rahat käytettiin uskonnollisten leirien järjestämiseen. Toimme leirikeskukseemme harjun laelle venäläisiä, puolalaisia ja romanialaisia. Osa tuli seurakunnista, osa lastenkodeista tai sijaisperheistä. Jotkut asuivat kadulla. Moni oli alkoholistien ja huumeidenkäyttäjien lapsi. Leireillämme moni tuli uskoon ja kävi kasteella. Lapset ja nuoret saivat lohtua Jeesuksesta niin kuin minäkin.

Leiriläiset olivat minulle tärkeintä maailmassa. Heidän takiaan kestin ikävääni kotiin, raskasta työtä ja Veikon käskytystä.

Viime aikoina olin kuitenkin alkanut ajatella, että heillä, autettavilla, oli asiat paremmin kuin minulla. He olivat vapaita.

Kiirehdin kaupasta räntäsohjon läpi takaisin parkkipaikalle. Aloin asetella lisää havukransseja näytille asuntovaunun viereen. Olin tottunut toimimaan niin, ettei Veikolla ollut huomautettavaa. Olin rakentanut kuusitelineet niin kuin Veikko

halusi. Olin asetellut kuuset nojaamaan telineitä vasten niin kuin Veikko halusi. Puhuin kuusenostajille kuten Veikko käski ja hymyilin, vaikka sisälläni myllersi.

Töitä oli ollut jo vuosia aivan liikaa. Tein 16-tuntisia työpäiviä seitsemänä päivänä viikossa ja istuessani saatoin nukahtaa silmät auki.

En olisi halunnut olla pimeällä pihalla myymässä kuusia. En jaksanut enää tehdä töitä lepäämättä koskaan.

Katselin ohi ajavia autoja. Ilmassa oli sumua, ja se sai autojen valot näyttämään pehmeärajausilta ja kelmeiltä. Mietin, mil-laista autoissa olevien ihmisten arki oli. Kävivätkö he töissä? Olivatko he menossa harrastamaan jotain? Miltähän se tuntui? He näyttivät tyytyväisiltä, vaikka Veikko oli sanonut, että leirin ulkopuolella elämä on täynnä tuskaa ja pimeyttä.

Tuntui oudolta, ettei Veikko ollut huolehtimassa minusta. Hän myi kuusia jokikaupungissa 300 kilometrin päässä. Aiempina vuosina olimme olleet siellä aina yhdessä. Nyt olin saanut luvan pystyttää kuusenmyyntikojun uuteen paikkaan erään iäkkään uskonsisaren kanssa, jotta saisimme evan-geliumin työhön enemmän rahaa.

En ollut ollut 11 vuoteen näin pitkään erossa Veikosta. Tuntui, etten osannut mitään ilman hänen ohjeitaan. Olin niin tottunut hänen käskyihinsä, etten pystynyt tekemään päätöksiä itse.

Mikä minä olin ilman Veikkoa? En mikään enkä kukaan. Minusta oli tullut osa häntä, Veikon varjo.

Vapaus tuntui turvattomalta, mutta silti uskalias ajatus oli alkanut kasvaa sisälläni. Ehkä lähtisin hetkeksi lepäämään vanhemmilleni.

Puhelin soi taskussani. Tiesin, että se oli Veikko. Hän soitti minulle monta kertaa päivässä ja varmisti, että tein niin kuin hän oli määrännyt.

Yhtäkkiä päätin, etten vastaa. Painoin puhelimen ään-etömälle, soittakoon. Tiesin, että tein hirvittävän väärin, ja

kyyneleet vierivät poskilleni. Mutta en kestänyt enää elämäni Veikon kanssa. En kestänyt sitä, mitä hän minulle teki.

Pitkin päivää oli satanut vettä ja räntää. Ravistelin kuusia sohjosta saadakseni jotain tekemistä, antaakseni itselleni syyn olla vastaamatta.

Minua hermostutti, mutta kun katsoin vähän ajan päästä puhelinta, soitto oli loppunut. Tunsin joka solullani, miten vihainen Veikko oli minulle nyt. Tunsin hänen halveksuntansa satojen kilometrien päästäkin. Olin arvoton ja kelvoton.

Silti minusta tuntui, että Veikko luovuttaisi. Että hän ei soittaisikaan uudestaan. Ehkä hän aavisti, että aioin lähteä, eikä hän voisi estää.

Aika kului. Lisää puheluita ei tullut.

Olin häkeltynyt. Pystyinkö taistelemaan itseni vihdoin irti?

Veikko oli sanonut, että ilman häntä en ole mitään. Mutta ehkä sittenkin olin jotakin.

Ehkä sittenkin olin ihminen.

Luku 2

Elämälläni ei ollut mitään väliä

Lapsuudenkotini oli lypsykarjatilalla suon laidalla. Ukki oli rakentanut auringonkeltaisen talon ja valkoiseksi kalkitun navetan sodan jälkeen.

Vanhempani olivat laajentaneet taloa, kun sukupolvenvaihdos oli tehty, ja asuimme ukin kanssa seinänaapureina.

Hiekkatien varressa oli useita maatiloja, mutta meidän talomme oli pienen kylän viimeinen. Siitä tie jatkui erämaahan: jylyihin metsiin ja laajalle luonnonsuojelualueelle, jossa kulkivat karhut, sudet ja hirvet.

Vanhemmilla oli paljon töitä, sillä lehmät piti käydä hoitamassa neljä kertaa päivässä. He lähtivät varhain aamulypsylle ja tulivat myöhään iltalypsyltä. He valvoivat lehmien poikimista, soittivat eläinlääkärin hoitamaan sairaita ja tilasivat siementäjän, kun kiima-aika koitti. Isä kynti ja kylvi pellot, kaatoi metsästä polttopuut, korjasi traktorit, peräkärryt ja autot sekä hoiti talon lämmityksen.

Äiti ruokki lehmät, pesi lypsykoneet, kolasi lannat ja purki rehukuormat. Hän ompeli ja myi vaatteita, laittoi ruokaa, siivosi kodin ja huolehti meistä lapsista.

Koska vanhemmat olivat jatkuvasti töissä, minä ja kolme sisarustani olimme paljon keskenämme.

Isä ja äiti odottivat, että vanhin veljistä, minua viisi vuotta vanhempi Mikko, pitäisi meistä nuoremmista huolta. Hän

katsoikin peräämme ja kasvatti meitä, mutta käytti myös välillä valtaansa väärin. Jos en totellut häntä, hän rankaisi minua painamalla solisluusta niin, että sattui. »Tottelet tai itket ja tottelet», hän sanoi usein.

Minä olin sisaruksista nuorin, eikä minua aina haluttu mukaan leikkeihin. Suostuin kaikkeen, jotta pääsisin osallistumaan. Sain tehdä lumitunneleita siskoni Saran ja hänen kavereidensa kanssa vain, jos kokeilin ensimmäisenä, kestääkö tunneli vai romahtaako se niskaan.

Minulla oli huono itsetunto, ja jostain syystä koin ulkopuolisuutta. Nelivuotiaana sanoin äidille, että meillä on hyvä perhe, mutta en kuulu siihen. Kun isoveljeni Pete sai istua äidin sylissä tai Sara pääsi isän kanssa tervaamaan venettä, olin mustasukkainen.

Toisaalta katsoin sisaruksiani ylöspäin. Olin autuaan onnellinen, kun me välillä pelasimme pihalla jalkapalloa ja sähköä tai lautapelejä talomme yläkerrassa.

Naapurustossamme ei ollut yhtään ikäistäni lasta tai ohjattuja harrastuksia. Kirjasto ja uimahalli olivat monen kymmenen kilometrin päässä kirkonkylällä, eikä kukaan ehtinyt kuljettaa meitä sinne. Niinpä olin usein yksin.

Kiipeilin kivikasoissa, jotka isä oli kerännyt traktorilla pellostä, ja leikin olevani intiaanityttö luonnon keskellä. Kävin harjaamassa lehmiiä navetassa ja leikitin kissaa.

Usein menin ukin luokse talon vanhalle puolelle. Hän kertoi minulle tarinoita menneistä ja lauloi virsiä. Oli ihanaa kuunnella ukin laulua ja istua hänen vieressään tuvan sohvalla.

**

Vanhemmat rakastivat meitä lapsia, mutta heidän parisuhteensa oli etäinen. Oli aikoja, jolloin he olivat kuin kaksi mykkää ja toisilleen vierasta ihmistä. Lapsena en nähnyt heidän halaavan tai osoittavan hellyyttä toisilleen.

Vanhempia rasittivat maatalaamme varten otetut isot velat. Rahaa oli niin vähän, että saimme välillä ruoka-apua. En kuitenkaan tiennyt vanhempien taloudellisista vaikeuksista tai siitä, että heidän liittonsa oli koetuksella.

Kotonamme ei puhuttu. Ei tunteista ja sisäisestä elämästä, ei murheista eikä toiveista.

Äiti oli minulle rakas, mutta en saanut häneltä juuri henkilökohtaista huomiota. Hän keskittyi perheemme arjen pyörittämiseen, eikä kysellyt, miten voin tai mitä ajattelen eikä liiemmin pitänyt minua sylissä.

Isä oli läheisempi. Kun hän tuli illalla sisälle töiden jälkeen, hän halusi tietää, miten päiväni oli mennyt ja otti syliin istumaan.

Isä kertoi minulle usein Jeesuksesta ja sanoi, että Kristus rakastaa minua. Tuntui hyvältä, että olin Jeesukselle niin tärkeä. Olisin voinut kuunnella isän tarinoita Jeesuksen ihmeteeoista tuntikaupalla.

Vanhemmat olivat luterilaisia ja syvästi uskossa. Isä piti joka ilta meille iltahartauden: luki Raamattua ääneen ja rukoili perheen sekä läheistemme puolesta. Usko oli elämämme kantava voima ja turva. Sunnuntaisin osallistuimme jumalanpalvelukseen radion tai television välityksellä tai läheisessä kirkossa.

Päivällisellä isä aina siunasi äidin laittaman ruoan, makkarakastikkeen tai paistetun hauen läheisestä järvestä. Sen jälkeen mitään ei saanut enää pyytää jääkaapista. Siunaamattoman ruoan syöminen olisi ollut epäkunnioittavaa. Pöydän antimista ei myöskään saanut valittaa, eikä kukaan noussut pöydästä ennen kuin lautanen oli tyhjä.

Yleensä aterioimme hiljaisuudessa. Koska vanhemmat eivät juuri puhuneet keskenään, me lapsetkin pysyimme enimmäkseen hiljaa.

Kaikille meille oli selvää, että isä oli perheemme pää. Jumala oli antanut miehille vallan, ja isän auktoriteettiin oli alistuttava niin kuin Raamatussa kerrottiin.

Halusin olla kuuliainen tyttö. Jos veljeni aikoivat katsoa heiltä kielletyn elokuvan, kerroin isälle, vaikka tiesin sen johtavan kurinpalautukseen. Juorukello, isoveljeni sanoivat ja puristivat minulta käsivarret mustelmille.

Äitini isä oli ollut karismaattisen uskonyhteisön saarnaaja. Kun olin pikkulapsi, seurakuntalaiset pitivät kokouksia kotonamme. Kurkin osallistujia lattialla penkkien alta. Olin varma, että kitaraa soittava ja hengellisiä lauluja laulava nainen oli enkeli, niin kauniilta hänen äänensä kuulosti.

Sitten isä alkoi marista äidille, että olisi parempi lopettaa tilaisuudet. Hän ei halunnut kyläläisten luulevan, että hänkin oli hurahtanut karismaattiseen uskoon.

Isästä sellainen uskonvarmuus oli epäilyttävää. Hänen mielestään seurakuntalaisten olisi pitänyt anoa enemmän armoa eikä vain iloita pelastuksesta.

Kaikki isän sukulaiset olivat hartaita luterilaisia, paitsi isän sisko Anja, joka oli karismaattinen. Kun Anja kävi meillä kylässä, isä purnasi, oliko hänen oltava niin räiskyvästi uskossa.

Äiti osallistui silti karismaattisen seurakunnan kokouksiin kirkonkylällä, ja minä menin joskus hänen mukaansa. Nautin lauluista, julistuksesta ja hartaasta tunnelmasta. Minusta seurakuntalaiset olivat tosi uskovaisia, esikuvallisia omistautumiseensa Jumalalle.

**

Kävin pientä kyläkoulua, ja ensimmäisillä luokilla olin luokkani ainoa oppilas. Sitten koulu lakkautettiin, ja vaihdoin ala-asteelle läheiselle kylälle.

Vasta sieltä sain ystävän, Janetten. Janetella oli ihana kultainen noutaja, paljon leluja ja kaunis talo. Kun menin ensimmäistä kertaa hänen luokseen yökylään 10–11-vuotiaana, illalla minua alkoi pelottaa. Olin tottunut siihen, että isä piti iltahartauden, enkä saanut ilman sitä millään unta. Sanoin Janetelle,

etten pysty nukahtamaan, jos emme lue Raamattua. Etsimme joka paikasta, mutta emme löytäneet edes vihkiraamattua. Lopulta kaivoin repustani uskonnonkirjani, ja luimme sieltä Jeesuksesta ja opetuslapsista.

Janette oli paras kaverini, mutta en voinut luottaa häneen. Usein hän unohti minut, kun hän sai toisesta luokkalaisestamme parempaa seuraa. Ystävyyskenttemme tuntui julmalta. En koskaan tiennyt, milloin Janette hylkää minut.

Ajattelin, etten kelpaa muille, enkä uskaltanut jutella tuntemattomien kanssa. Koska kotona ei juuri puhuttu, en tiennyt, miten seurassa oltiin ja miten tuttavuutta tehtiin. Siksi olin useimmiten hiljaa.

Seiskaluokkalaisena en uskaltanut kävellä koululta tien yli viereiselle huoltoasemalle, sillä tuntui, etten löydä sitä. Pelon takia en hahmottanut ympäröivää maailmaa.

Jos näin väkivaltaisen elokuvan, minulle tuli niin paha olo, että yritin oksentaa olon pois.

Jännitin kouluunmenoa, ja minulla oli usein vatsa kipeänä hermostuksesta. Kipu alkoi usein jo sunnuntai-iltana.

Välillä en pystynyt olemaan sen takia luokassa ja menin terveydenhoitajan luokse lepäämään.

Isoveljeni Mikko oli huolissaan ja osti minulle tietokirjan siitä, miten pelot voitetaan. Selailin kirjaa, mutta en voittanut pelkojani.

Minulla ei ollut harrastuksia eikä haaveita elämälle. Usein vain istuin yksin siskoni ja minun vaaleanpunaiseksi maalatussa huoneessa ja luin Raamattua tai Aku Ankkaa.

**

Veljeni löysivät ammattikoulunsa aikana seurustelukumppanit. Kaikilla sisaruksillani oli läheisiä ystävyys-suhteita ja harrastuksia. Veljeni rassasivat peltoautoaan ja siskoni luki kirjoja ja maalasi. Minulla ei ollut mitään omaa, ja elämäni tuntui tyhjältä

ja yksinäiseltä. Ainoastaan uskosta sain lohtua. Rukoilin usein, että Jumala johdattaisi minua.

Yläasteen alettua Janette alkoi juoda ja polttaa. Minä en halunnut, sillä Raamatun mukaan se oli syntiä. Vanhempanikin olivat absolutisteja.

Isälläni oli ollut nuorena ongelmia alkoholin kanssa, mitä hän katui syvästi. Veljiltäni taas oli kuollut kavereita, kun nämä olivat juoneet itsensä humalaan. Yksi oli ajanut ulos tieltä, toinen oli ampunut itsensä.

Kerran sanoin äidille, että haluaisin lähteä kirkonkylälle nuorten diskoon. Olin saanut isän puheista käsityksen, että diskoissa miehet saalistavat nuoria tyttöjä, mutta olisin silti halunnut nähdä, millaista siellä on. Muistan äidin kieltäneen sen jyrkästi.

»Noora Sofia, jos isä kuulee, että mietitkään tuollaista, et saa olla koulun jälkeen kertaakaan pois kotoa. Parempi, että ollaan niin kuin tällaista keskustelua ei olisi ollut olemassakaan», hän sanoi.

Niin asioita meillä ratkottiin. Pyyhkimällä ne maton alle ja olemalla hiljaa. Alistumalla.

Niihin aikoihin aloin miettiä, olenko oikealla tavalla uskossa. Pelkäsin, että teen jotain väärin eikä uskoni riitä Herralle.

Seitsemännen luokan jälkeisenä kesänä menin karismaattisen seurakunnan lastenleirille. Olin varma, että he näkevät heti, etten ole oikea uskovainen. Leiriä edeltävänä iltana menin yöksi serkuilleni, jotka olivat myös tulossa leirille. Illalla kylään tuli pariskunta, joka teki evankeliumin työtä katutilaisuuksissa.

Söimme yhdessä, ja ruokailun jälkeen mies alkoi jutella kanssani. Yllättäen hän vastasi kysymyksiini, joita olin aiemmin kysynyt Jumalalta. Mies sanoi, että uskoni riittää Herralle ja että minä kelpaan kyllä.

Olin häkeltynyt, kun hän tiesi asioita, joita en ollut kertonut kenellekään. Ymmärsin, että Jumala puhui minulle miehen kautta. Se tuntui ihmeelliseltä.

”Veikko oli sanonut, että ilman häntä en ole mitään. Mutta ehkä sittenkin olin jotakin. Ehkä sittenkin olin ihminen.”

Kun 15-vuotias Noora tutustui suomalaiseen kristilliseen uskonyhteisöön, hän ajatteli löytäneensä merkityksen elämälleen.

Yli 40 vuotta vanhemmasta karismaattisesta johtajasta tuli Nooralle auktoriteetti ja isähahmo, joka imarteli, valehteli ja pelotteli. Suomalaismies alkoi määrätä hänen elämästään, eristää häntä läheisistään ja käyttää hengellistä valtaa aseena. Uskon nimissä Nooraa alistettiin ja hyväksikäytettiin yli kymmenen vuoden ajan metsän keskellä sijaitsevassa yhteisössä.

Lahkojohtajan morsian on järkyttävän tarkka kuvaus hengellisestä väkivallasta, manipuloinnista ja ihmis-kaupasta. Kirja kuvaa, kuinka vaikeaa hyväksikäyttäjän luota on lähteä, ja miten pitkä tie paraneminen on. Samalla se näyttää ystävyys- ja rakkauden voiman. Niiden kannattelemana ihminen voi vähitellen löytää takaisin itseensä, vaikka minuus on yritetty murskata.

www.wsoy.fi

9 789510 511664

99.1

ISBN 978-951-0-51166-4